

АУТОРИ И ПРЕВОДИОЦИ БЕОГРАДСКОГ КЊИЖЕВНОГ ЧАСОПИСА

АУТОРИ

СЕРГЕЈ БЕУК рођен је 1972. године у Београду, где и данас живи. Објавио је ове књиге песама: *...А ни њочешак* (1990), *Есенски амулећи* (1995), *Сћаклени њони* (2009), *Из сенке сћиха*, (заједничка збирка, 2012).

ЂОРЂЕ БОГОЈЕВИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 39-41, с. 205.

АХМЕТ БУКЕ (1970) рођен је у Гордешу, у близини Измира. Започео је студије геологије, али је убрзо прешао на Факултет за економске и административне науке, где је дипломирао 1997. године. Пише кратке приче и досад је у овом жанру објавио шест књига, међу којима су и *Тесћера за њубове* (2010), *Хлеб и маслине* (2011) и *Гламурозна сћаница* (2012). За књиге прича додељене су му и престижне турске награде „Огуз Атај“ и „Саит Фаик“. Аутор је сценарија за филм Ошкана Алпера, *Сећања на већар* (2015).

МИОДРАГ ВУКОВИЋ (Цетиње, 1947 – Подгорица, 2013), писац, новинар, публициста, студирао је књижевност у Београду, радни век провео у подгоричкој „Побједи“. Објавио је књиге: *Круї, соба* (кратке приче, 1978), *Црњач сћријова* (поезија, 1983), *Позна љубав Ане Франк* (кратке приче, 1991), *24* (кратке приче, 1994), *Млака вода* (1998), *У њролазу* (новински текстови, 2001), *Vit Hill* (под псеудонимом Virgine Voolf; кратке приче, 2002), *Након шућње* (2006), *Сам међу Ирцима* (избор кратких прича, приредио Б. Копривица, 2013).

СРЂАН ВУЧЕНИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 42-43, с. 152.

МИЛАН ВУЧИЋЕВИЋ је рођен у Крушевцу 1957. године. Објавио је књиге песама: *Торзо њојесења* (1995), *Свебдења* (1997), *Дојламсавања* (2000), *Пайирићи, њлавети* (2005), *Одблесци* (2008), *Песме, нији* (2011), *Одломци о њозном* (2016). Песме су му превођене на македонски и бугарски језик. Живи и ради у Крушевцу.

ЉИЉАНА ГАЈОВИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 38, с. 172.

ДАНИЦА ДИМИТРИЈЕВИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 42-43, с. 154.

СТОЈАН ЂОРЂИЋ (1950, Модрича) – књижевни критичар, историчар књижевности, теоретичар и универзитетски професор. Дипломирао на београдском Филолошком факултету 1973. године, магистрирао 1975. и докторирао тезом *Рецепција књижевности дела Иве Андрића у Француској до 1975. године* (1992). У Паризу, на Сорбони, две године био лектор и предавач за српску цивилизацију и књижевност; а на факултетима у Србији предавао Српску књижевност 20. века, Теорију жанрова и Креативно писање. Написао је књиге: *Надахнућа и значења* (1979, књижевноисторијски огледи); *О песничким књијама* (2001, критике); *Превођење и читање Андрића* (2003, докторска дисертација); *Три критике* (2004, критике); *Песничко ириведање* (2006) и *Песничко ириведање 2* (2012, монографија о Радовану Белом Марковићу); *Сличности и разлике* (2011, огледи из упоредне критике); *Креативно писање* (2009, 2012, 2014, општа теорија креативног писања са примерима), *Уметничка еџистенција* (2015, монографија о Павлу Угринову) и *Иреалистичко доба – српска књижевност од 1990. до 2010.* (2015, књижевнокритичка пролегомена). Приређивач је петнаестак књига неких од наших најбољих писаца. Награду „Милан Богдановић“ добио је 2001. године.

АСЛИ ЕРДОГАН (1967) прозни писац, активиста покрета за људска права и колумниста опозиционих листова у Турској. По образовању је физичар, али је физику напустила 1996. године да би се у потпуности посветила писању. Као члан управног одбора истанбулских дневних новина *Özgür Gundem* ухапшена је у августу 2016. године, под оптужбом за сарадњу са прокурдским елементима и учешће у пучу против Ердогана. У предистражном притвору провела је четири и по месеца; пуштена је у децембру 2016. и тренутно чека суђење у Истанбулу. Аутор је три романа, *Човек од коре* (1994), *Чудесни мандарин* (1996) и *Град у тримизном оиривачу* (1998), и збирке прича *Камена кућа* (2009). Добитник је престижних књижевних награда у Турској и у Европи и, по мишљењу критичара, припада уском кругу најталентованијих и најперспективнијих савремених турских писаца. Књиге су јој превођене на енглески, француски и немачки језик, а њен први роман, *Чудесни мандарин*, 2008. године преведен је и у БиХ.

ПЕТАР ЈЕВРЕМОВИЋ (1964), психолог, у својим текстовима бави се психоанализом, филозофијом, теологијом и књижевношћу. Књиге: *Психоанализа и онџологија* (1998), *Лакан и џихоанализа* (2000), *Тело, фанџазам, симбол* (2007), *Патџологија у оџедалу херменеуџике* (2011), *Logos Polytropos* (2013), *Биџе/Расуџосџ* (2014), *У џоџрази за Насџасџеџеџем* (2016).

АЛЕКСАНДАР ЈОВАНОВИЋ (1949), књижевни критичар и есејиста, редовни професор на предметима Увод у тумачење књижевности и Српска култура у европском контексту на Учитељском факултету у Београду. Објавио је студије: *Револти и уметности: њесништво Душана Васиљева* (1986), *Песници и преци – мошиви језика, традиције и културе у савременој српској поезији* (1993), *Поезија српској неосимболизма* (1994), *Сивараоци и сиворишељ – три молићвена њевања* (2003); књигу разговора са савременим српским песницима *Порекло њесме – девет разговора о поезији* (1996). Уредио је десетак научних зборника о савременој српској књижевности. Добитник је више значајних књижевних награда за критику и есеј.

ЏЕМИЛ КАВУКЧУ (1951), прозни писац и сценариста. По образовању инжењер геофизике, прве приче је почео да објављује осамдесетих година прошлог века у часописима. Аутор је више збирки кратких прича и романа и добитник најзначајнијих турских награда за прозу. По мишљењу критике, Кавукчу је један од најбољих мајстора приповедача у савременој турској књижевности. Неке од његових најпознатијих прича су: „Недељно сунце“ (1983), „Осуђен у месецу јулу“ (1990), „Ка далеким местима“ (1995), „За оне који спавају сами“ (1996), „Изгубљен у добро познатој књизи“ (1997) и „Четири зида, пет прозора“ (1999). За збирку прича *Сшаза* (1987) добио је престижну турску награду „Јашар Нахи Најир“. Први роман, *Повраћак*, објавио је 1998, а најновији, *Гамба*, 2012. Кавукчу пише о свакодневном животу и о обичним, „малим“ људима, посебну пажњу посвећујући грађењу специфичног стила, који се у великој мери ослања на жаргон и дијалекат.

СЕМА КАЈГУСУЗ (1972), рођена је у Самсуну, на обали Црног мора. Студирала је односе са јавношћу и комуникацију на Гази универзитету. За кратке приче, које од почетка деведесетих објављује у часописима, добила је неколико награда. Објавила је два романа, *Вино и злато* (2006) и *Месио на њвом лицу* (2009). Окушала се и у другим жанровима; између осталог, написала је сценарио за филм Јесим Устаоглу, *Пандорина кућија*, који је 2008. године награђен „Златном шкољком“ на филмском фестивалу у Сан Себастијану. За своје стваралаштво, Сема Кајгусуз добила је угледну турску награду „Џевдет Кудрет“, као и Француско-турску награду за књижевност. Живи и ради у Истанбулу.

АДРИЈАНА МАРЧЕТИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 28, с. 218.

СОЊА МИЛОВАНОВИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 39-41, с. 208.

АЛЕКСАНДАР МИЛОСАВЉЕВИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 26, с. 178.

ТИМУР МУХИДИН, писац и преводац. Живи у Паризу где предаје Модерну турску књижевност на Националном институту за оријенталне језике и цивилизације (INALCO). Објавио је више радова о турским писцима, књижевном животу у Истанбулу и друштвеним околностима које обликују књижевни живот. Ради као преводац и уредник у издавчким кућама „Actes Sud“, где је задужен за едицију „Турска књижевност“, и „Pétra“, где уређује едицију „Компаративна књижевност / Историја и критика“. Члан је уредништва књижевног часописа *Siècle 21*. Редовно пише за *Monde diplomatique*.

ИВАН РАДОСАВЉЕВИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 26, с. 181.

МЕХМЕТ ЗАМАН САЧЛИОГЛУ (1955) рођен је у Бурси. Универзитетску каријеру почео је на универзитету у Егеу, а наставио на Факултету лепих уметности у Мармари, где је радио до 2007. Био је и гостујући професор у Белгији и Аустрији. Пише поезију и кратке приче. Прву песничку књигу објавио је 1985, од када приче и песме објављује и у свим значајнијим турским часописима и листовима. Објавио је неколико књига прича, између осталог, *Лейња кућа* (1994), *Пеј осирва* (1997), *Ако ветар донесе* (2002), *Двојица и коза* (2010). Добитник је три најзначајније турске награде за причу, „Јунус Нади“, „Саит Фаик“ и „Халдун Танер“, и као приповедач веома је цењен и међу критичарима и међу обичним читаоцима. Песме и приче су му превођене на немачки и енглески језик и објављиване у антологијама. Тренутно предаје на Трговачком универзитету у Истанбулу.

ДРАГАНА СТОЛИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 44-45, с. 131.

СТЕВАН ТОНТИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 42-43, с. 158.

МЕНЕКШЕ ТОПРАК (1970), списатељица и радијски новинар. Дипломирала је на Факултету политичких наука у Анкари. Живи у Берлину и Истанбулу. Објавила је две књиге прича, *Писмо у коферу* и *На којем језику говори љубав?*, као и романе *Јулска деца* и *Крај елеије*. За други роман је 2015. године добила награду „Дујгу Асена“. Приче су јој превођене на немачки, француски и енглески језик.

ЗОРАН ЂИРИЋ (1962, Ниш), приповедач, романсијер, песник и есејиста. Аутор тридесетак прозних наслова разноврсног жанровског одређења, од приповедака и романа до путописа и поетских записа. Превођен, награђиван, осуђиван.

МУРАТ УЈУРКУЛАК (1973) рођен је у Ајдину. Уписао се на универзитетске студије, али их је убрзо напустио да би радио као конобар,

преводиолац, новинар и издавач. За свој први роман, *Тол: Роман осветље* (2002), Ујуркулак је добио веома високе оцене код турске књижевне критике. Роман је драматизован и још увек се успешно изводи у турским позориштима. Преведен је на италијански, француски, немачки и албански језик. Свој други роман, *Хар: Ајокалијични роман*, Ујуркулак је објавио 2006. године.

ДРАГАН ХАМОВИЋ рођен је 1970. године у Краљеву, од 2003. живи у Београду. Дипломирао је, магистрирао и докторирао на групи за српску књижевност и језик Филолошког факултета у Београду. Пише поезију, есеје, критику, уредник је и приређивач. Сада ради као научни сарадник Института за књижевност и уметност у Београду. Објавио је досад седам песничких књига, шест књига есеја и књижевних критика, те студије *Лето и цијипаји*. *Поезија и њојичко окружење* (2008), *Раичковић. Песнички развој и њојичко окружење* (2011) и *Пућ ка усјравној земљи. Модерна срјска њоезија и њена културна самосвесћ* (2016). Добитник је више књижевних признања, између осталих награде „Милан Богдановић“ (2006), награде „Бранко Ћопић“ и награде „Ђорђе Јовановић“ (2016).

ЛАВ ШЕСТОВ (псеудоним Лава Исаковича, право име Јегуда Леиб Шварцман), филозоф и књижевни теоретичар, рођен је 1866. године у Кијеву у породици јеврејског велетрговца текстилом. Школовао се у кијевској гимназији и на физичко-математичком факултету, затим на правном факултету Московског универзитета, да би се вратио у Кијев и тамо 1889. г. завршио Правни факултет. Цензура му није допустила да брани дисертацију о радном законодавству у Русији. Од 1895. до 1914. године углавном живи у Швајцарској, повремено одлазећи на религијско-филозофске скупове у Петербургу и Кијеву. Прва Шестовљева књига, *Шекспир и његов критичар Брандес*, објављена је 1898. године. Следи низ дела, од којих су значајнија: *Добро у учењу грофа Толстоја и Ф. Ничеа* (1900), *Досјојевски и Ниче* (1903) и *Ајојтеоза неукорењености* (1905). Почетком Првог светског рата Шестов се враћа у Москву. Октобарску револуцију 1917. не прихвата и бољшевичку власт квалификује као нечувену реакцију и деспотизам који заваља народ (*Шта је бољшевизам*, 1920). Године 1918. Шестов је опет у Кијеву, а 1919. одлази у емиграцију. Од 1920. године живи у Женеву, од 1921. у Паризу. У емиграцији објављује своје најзначајније радове, *Potestas clavium (Власћ кључева)*, Берлин, 1923. и *На ѡеразијама Јова. Пућовање ѡо душама*, Париз, 1929, а посмртно су му објављене књиге: *Кјеркејор и ејзисћенцијална филозофија. Глас вајијућеј у јустини* (1939), *Ајина и Јерусалим* (1951), *Умозрење и ојкривење. Релијјска филозофија Владимира Соловјова и друји чланци* (1964), *Sola fide – Само вером. Грчка и средњовековна филозофија. Лујер и црква* (1966). Познавао се са Е. Хусерлом, који му је препоручио дела духовног „двојника“ – С. Кјеркегора,

са М. Хајдегером (можда је Хајдегеров рад *Шта је метафизика* био последица њиховог разговора), са М. Шелером, А. Жидом и другима. Извршио је значајан утицај на француске филозофе егзистенције (тако је једно поглавље Камијевог *Мисли о Сизифу*, „Филозофско самоубиство“, посвећено филозофији Л. Шестова). Шестов је држао предавања из области религијске филозофије на Сорбони, на француском радију, објављивао у часописима. Умро је 1938. године у Паризу.

Сматра се да је Лав Шестов творац „филозофије трагедије“, која се у многоме базира на европском средњовековном мистицизму и уједно крчи пут ка теорији егзистенцијализма. У својим делима Шестов је филозофском умовању неуморно супротстављао ирационално Откровење које долази од Бога и залагао се против „диктатуре разума“ као скупа општеприсутних истина које гуше човекову личност. У својим „странствовањима“, односно размишљањима о земаљском духовном наслеђу, он води беседу са душама Сократа, Шопенхауера, Пушкина, Толстоја, Достојевског и Ничеа. Још за живота за њега су говорили да је филозоф који пориче филозофију. У својим радовима, које прожимају парадокси и афоризми, Шестов ипак не пориче филозофију, већ догме и мисаони застој због ропског освртања на ауторитете прошлости. Његова пажња увек је била усмерена на „случајно“, „неразумно“, „појединачно“, оно што се често жртвује на путевима ка царству разума и добра и баца у таму, док је управо у њима Шестов проналазио скривена Откровења. Према мишљењу нобеловца Ивана Буњина, Шестовљева студија „Стваралаштво из ничега“ је најбоље тумачење Чеховљевог дела уопште.

ПРЕВОДИОЦИ

ИВАНА ДЕЈАНОВИЋ рођена је 1993. године у Београду. Дипломирала је 2016. године на Филолошком факултету Универзитета у Београду на Катедри за оријенталистику, смер турски језик, књижевност и култура, а сада на истом факултету похађа мастер студије. Учествовала је у раду Преводачке радионице „Приче из турске књижевности“ у организацији Турског културног центра „Јунус Емре“ у Београду. Приповетка „Кошчица“ турске списатељице Семе Кајгусуз је њен први самостални превод.

ЈЕЛЕНА ЈОКОВИЋ рођена је 1991. године у Косјерићу. Основну школу завршила је у Косјерићу, а гимназију у Пожеги. На Катедри за оријенталистику, смер турски језик, књижевност и култура, Филолошког факултета у Београду дипломирала је 2014. године и на истом факултету уписала мастер студије. Одбранивши мастер рад на тему *Српске*

йринцезе – османске сулџаније, стекла је звање мастер професор турског језика и књижевности. Свој рад и усавршавање наставила је уписивањем докторских студија културе на матичном факултету школске 2016/2017. године, где је тренутно као сарадник у настави ангажована на вежбама из турске књижевности и османског језика.

МИРЈАНА МАРИНКОВИЋ је ванредни професор Филолошког факултета у Београду, где предаје турску књижевност, историју Османског царства и културну историју Турака. Магистрала је националну историју на Филозофском факултету у Београду 1996. године, а докторирала на Филолошком факултету 2002. године. У оквиру својих предавања и истраживања бави се и историјом српског народа под турском влашћу. Објавила је досад пет монографија: *Шџа је йисао књаз Милош џурском цару и везирима*, 1996; *Турска канцеларија кнеза Милоша Обреновића (1815-1839)*, 1999; *Прејлед џурско-српских књижевних веза 1965-2000*, 2008; *Турци са сџране кнезу Милошу*, 2009; *Сџара џурска књижевност*, 2012. Ауторка је више радова у иностраним и домаћим научним и стручним часописима и учесница бројних међународних и домаћих научних скупова. Ангажована је на пројекту *Европа и Срби (1804-1918): йодсџицаји и искушења евройске Модерне*, који се реализује у Историјском институту у Београду. Мирјана Маринковић је и истакнути књижевни преводилац са турског језика. До сада је превела тринаест дела неких од водећих турских писаца – Орхана Памука, Недима Гурсела, Ајфер Тунч, Илбера Ортајлија и других.

ЛАЗАР МИЛЕНТИЈЕВИЋ је рођен 1992. године у Краљеву. Дипломирао је на смеру за руски језик, књижевност и културу на Филолошком факултету у Београду. Тренутно је ангажован у звању демонстратора на предметима за руску књижевност, као и на пројекту Министарства просвете, науке и технолошког развоја који носи назив „Књижевност и визуелне уметности: руско-српски дијалог“. Више пута је био уживалац Доситејеве стипендије и стипендије проф. др Радмиле Миленцијевић. Објавио је неколико научних радова који се баве проучавањем религиозне и филозофске мисли 19. и 20. века у руској књижевности, у стваралаштву Гогоља, Достојевског и Розанова.